

ကြယ်စင်များဝေ

အချစ်ကြောင့်
ကမ္ဘာကြီးရှင်သန်ပွင့်ဖူးလာ

အခန်း(၁)

ပင်လယ်ပျော်တွေလား၊ သမုဒ္ဒရာပျော်တွေလား၊ ပြာလဲ့လဲ့၊ နက်မှောင်မှောင် ရေပြင်ထုတွေများ ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမမြင် သဘောသားဘဝနဲ့ နေသားကျခဲ့ရပေမယ့် တစ်သက်လုံး သဘောသားလုပ်သွားဖို့တော့ ‘နောင်ရိုး’ လုံးဝစိတ်မကူးမိပါ။

ဘဝဆိုတာကလည်း ငွေနောက်၊ ဒေါ်လာနောက်ချည်းပဲ တကောက်ကောက် လိုက်ပါနေဖို့ မဟုတ်။

မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာလာစတုန်းကတော့ အသည်းကွဲနာကို ပင်လယ်ရေနဲ့ ဆေးကြောပစ်ဖို့ပါပဲ။

ထုံးစံအတိုင်း အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ရည်းစားနဲ့ကွဲခဲ့လို့ပေါ့၊ ရည်းစားက ကိုယ်လိုလူကို စာရင်းထဲမထည့်ဘဲ သိပ်ချမ်းသာသည့် လူချမ်းသာကြီးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့သောအခါ...

အသည်းတွေ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာခဲ့ပြီး နောင်ရိုး ပင်လယ်ပျော်ကြီး၊ သမုဒ္ဒရာပျော်ကြီး လုပ်ခဲ့သည်။

ဘဝမှာ မရှိမဖြစ်သည့်ငွေကို မရမနေရှာဖွေသိမ်းထုပ်ပြီး သူမနောင်တရသွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မည်ပေါ့၊ ရူးခဲ့တာတွေ။

အင်း... တကယ်ကျတော့ ထင်သလောက်လွယ်ပျံ့မလား၊ ချစ်သူ စိမ်းမမ လက်ထပ်ခဲ့သည့် ဦးရဲရင့်သည် အတိုင်းအတာ အတော်များများအထိ ချမ်းသာခဲ့သူမဟုတ်ပါလား။

သူ ဆယ်စုနှစ်တစ်စု ရှာဖွေခဲ့သည့်ငွေသည် ယခုဆို မြန်မာငွေနှင့် သိန်း
ဘယ်လောက်ထိရှိမှာလဲ။

ဆယ်နှစ်လုံးလုံး အမိမြန်မာပြည်သို့ တစ်ခါမှ ခြေဦးမလှည့်ခဲ့ပေမယ့် သူ
သူငယ်ချင်း ဝတ်လုံတော်ရကြီးထံသို့ ငွေမှန်မှန်ပို့ခဲ့ပြီး အိမ်မြေ၊ တိုက်တာ
များဝယ်ခိုင်းထားခဲ့သည်။

ဒါဟာလည်း ရူးသွပ်မှုတစ်ခုကြောင့်ပါပဲ။

‘ရှင့်လို အိမ်ကလေးတစ်လုံးတောင် မပိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ချစ်ရုံပဲချစ်
နိုင်ပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့အထိ မစွန့်စားရဲဘူး’

ဆိုသည့် စိမ်းမမ၏ အသံများကို သူ ယခုတိုင် နာကြည်းနေမိဆဲ။
တဒုတ်ဒုတ် ခုတ်မောင်းနေသည့် သင်္ဘောကြီးနာမည်က ‘ဟီးရီး’တဲ့။ ဆွီဒင်
သင်္ဘောကြီးပေါ့။

ရေကြောင်းအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရခဲ့ပြီး နိုင်ငံတကာမှာ အလုပ်ဝင်ရင်း
သင်တန်းမျိုးစုံ တက်ခဲ့သူမို့ နောင်ရိုးရဲရာထူးက သင်္ဘောကပ္ပတိန်ပါ။

လစာကလည်း မက်လောက်ဖွယ်၊ သို့သော် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ရေထဲက မ
တက်ခဲ့ရသူမို့ သင်္ဘောကပ္ပတိန်အလုပ်မှ အနားယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလည်း
ဖြစ်သည်။

တော်ပြီပေါ့။

သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အိမ်ခရေဇီအဖြစ် အိမ်ပေါင်းများစွာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့
ပေပြီ။ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာပေါ့။

ရေပြင်ကျယ်ကြီးကိုငေးရင်း ဒါဟာ အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာ၊ အမိမြန်မာပြည်နှင့်
နှစ်ရက်ခရီးပဲ ရှိတော့သည်ဆိုသည့် အသိက နောင်ရိုး၏ရင်ကို ချမ်းမြေ့
ကြည်နူးစေလှပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

သိမ်ချစ်ရတဲ့ စိမ်းမမကို မပိုင်ဆိုင်ရတော့ပေမယ့် အမိမြန်မာပြည်ကြီးကို သူလွမ်းဆွတ်လှပါပြီ။

မြန်မာပြည်မှာ အဖေနဲ့အမေရှိတယ်။ သူ့အောက်က ညီနဲ့ ညီမရှိတယ်။ နောက် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို သူဖူးမြော်လိုလှပါပြီ။

စိတ်ကူးများနှင့် မြန်မာပြည်သို့ အပြေးအလွှား စိတ်ရောက်နေမိဆဲ သူ သင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားလေး နှစ်ယောက် သူ့အနားသို့ မျက်နှာငယ်လေး များနှင့် ကပ်လာသည်။

‘အစ်ကိုကြီးကတော့ မြန်မာပြည်မှာကျန်ခဲ့မယ့်သူဆိုတော့ မြန်မာပြည်နဲ့ နီးလေ ပျော်လေ ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျာ’

ညီနှင့်စကားကြောင့် နောင်ရိုး သူ့ပခုံးကို ဖွဖွဖက်ရင်း ရယ်ကာမောကာ နှင့် အားပေးစကားပြောရသည်။

‘ငါ မြန်မာပြည်နဲ့ခွဲခွဲရတာ ဆယ်နှစ်ကြာပြီကွ ညီနိုင်ရာ... မင်းက ခုမှ မြန်မာပြည်နဲ့ခွဲရတာ တစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ စိတ်ကလည်း ပျော့လိုက် တာကွာ၊ တောင့်ထား... ငါ့လူရေ၊ တောင့်ထားကွ၊ သင်္ဘောသားလုပ်မယ့်သူ ဟာ စိတ်ဓာတ်မာရတယ်၊ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းရှိရတယ်၊ သင်္ဘောသားလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ လူတွေအပြင်မှာ အော့ကြောလန်နေရမယ်လေကွာ၊ ဟား ဟား ဟား’

‘အစ်ကိုကတော့ ရယ်နိုင်မှာပေါ့ဗျာ၊ ပြန်ရတော့မှာကိုး၊ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကပ်ရင် အစ်ကိုကျန်ခဲ့ရတော့မှာ မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုမရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လောက်အားငယ်မလဲဆိုတာ တွက် ကြည့်ပါဦး၊ စာနာပါဦး’

ဘသော်၏ စကားကြောင့် သူရယ်နေလို့မဖြစ်တော့၊ ကောင်လေးတွေကို သေသေချာချာ အားပေးဖို့ သူ စိတ်ကူးရတော့သည်။

‘ကိုယ်ချင်းမစာလို့ မဟုတ်ပါဘူးငါ့ညီတို့ရာ၊ အစ်ကိုတုန်းကဆို သင်္ဘောသားလုပ်ခါစက မြန်မာအချင်းချင်း ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ဒီလိုပဲ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ အတူလုပ်ရတာကွ၊ အစစအရာရာ ပါးနပ်ရတယ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သင်္ဘောသားဆိုတာ လူကြမ်းတွေ များတယ်လေ’

‘ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုက ကပ္ပတိန်ပဲဗျာ၊ ကုန်းပတ်အလုပ်သမားထက်တော့ အစစအရာရာ မယှဉ်သာအောင် မြင့်ပါတယ်’

‘စဝင်ဝင်ချင်း မင်းအဘက ကပ္ပတိန်တန်းပေးမလားကွ၊ တစ်ဆင့်ချင်း တက်ရတာ၊ ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ ပညာလည်းဆည်းပူး၊ ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျား ရောက်ပေါ့၊ အားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ အခု ငါ့နေရာကိုဆက်မယ့် ကပ္ပတိန်က တို့ နော်ဝေးမှာ သင်တန်းတက်ရတုန်းက မိတ်ဆွေပါ၊ မစ္စတာဂျော့ဟပ်ဆင်က သဘောကောင်းပါတယ်၊ ရန်ကုန်မှာ နေရာချင်းချိန်းမယ်’

‘သူက ဘာလူမျိုးလဲဆရာ’

‘ဂျာမန်ကပြားကွ’

‘သေရောဗျာ၊ ဂျာမန်တွေဆို ကြောက်ပါတယ်၊ ဟစ်တလာကိုပဲ ပြေးမြင်ယောင်မိတယ်’

ညီနိုင်နှင့်ဘသော်တို့ အမျိုးမျိုးတွေးပြီး ကြောက်နေကြစဉ် ထိုင်းသင်္ဘောသားလေး တစ်ယောက် သူ့ထံသို့ပြေးလာပြီး သတင်းပို့လေသည်။

‘ကပ္ပတိန်... ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ အသက်ကယ်လှေတစ်စီး မျောနေတာ တွေ့ရပါတယ်’

‘ဟေ... ဟုတ်လား၊ ငါကြည့်စမ်းမယ်’

ထိုင်းသဘောသားလေးထံမှ မှန်ပြောင်းကိုလှမ်းယူပြီး နောင်ရိုး ရှာဖွေ ကြည့်လိုက်လျှင် အသက်ကယ်လှေလေး တစ်စီး မျောနေသည်ကို ရေးရေး သေးသေးလေး လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သဘောကတော့ ကြီးလွန်းလို့ ထိုနေရာသို့ရောက်အောင် လှည့်လို့၊ သွား လို့ရမည်မဟုတ်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်က မှန်တိုင်းကြော်ငြာတစ်ခု ဖြတ်သွားသေးတယ်၊ အဲဒီ မှန်တိုင်းကြောင့်များ သဘောတစ်ခုခု မှောက်နေသလား မသိဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါတို့သွားကယ်ရအောင်’

အရေးပေါ် အသက်ကယ်လှေတစ်စီးကို ကြိုးဖြင့်ချိတ်ချရင်း နောင်ရိုးနှင့် ညီနိုင်တို့နှစ်ယောက် ရေးရေးလေးမြင်ရသည့် အသက်ကယ်လှေလေးဆီသို့ လှော်ခတ် သွားလိုက်ကြသည်။

‘ဟာ...’

အနီးသို့ရောက်သောအခါ အသက်ကယ်လှေလေးထဲမှာ ပုံထပ်နေသည့် အလောင်း ငါးလောင်းကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နောင်ရိုးနှင့် ညီနိုင်တို့ ရင်ဆို့၊ လန့်ဖြန့်သွားကြရသည်။

‘ဘာတွေ ဘယ်လောက်တောင် ဒုက္ခတွေရောက်ခဲ့ကြပါလိမ့်ဗျာ’

‘ပုံကြည့်ရတာတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ အစာငတ်၊ ရေငတ်ဖြစ်ပြီး သေကုန် ကြတာဖြစ်မယ်ကွ၊ နေကလည်း ပူလိုက်တာကွာ၊ နွေကလည်း နွေကြီး...’

နှစ်ယောက်သား တဖျစ်တောက်တောက် ပြောမိကြပြီး နောင်ရိုး တစ်ဖက် လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။

‘ရှင်တဲ့သူလေးဘာလေးများ ကျန်ဦးမလားလို့၊ အသက်ပြင်းတဲ့သူ မောင် ကံကောင်း၊ မေကံကောင်းလေးများ ရှိဦးမလား’

တစ်ယောက်ချင်းကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်လျှင် သေဆုံးလုလုတွေသာ ဖြစ်ပြီး သတိလစ်နေ၊ မြောနေကြသူတွေဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် နောင်ရိုး ဝမ်းသာအားရနှင့် ညီနိုင်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘ညီနိုင်... အဲဒီကကြိုးစ ဒီဘက်ကိုပစ်လိုက်စမ်း၊ ငါတို့ ဒီလူတွေအားလုံး ကို တို့သင်္ဘောပေါ် ခေါ်သွားကြရအောင်’

‘ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ဆရာဝန်မရှိဘူးနော်၊ ဆရာဝန်က ဘုံဘောမှာကျန်ခဲ့...’

‘ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ငါငယ်ငယ်က ကြက်ခြေနီသင်တန်းဆင်းပါ၊ တို့ သင်္ဘောမှာ ဆေးတွေလည်းရှိပါတယ်၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရမှာထက်စာရင် လူသားချင်း စာနာထောက်ထားစွာနဲ့ အသက်ကယ် ကြည့်ကြရအောင်’

နောက်ဆုံး တစ်ဖက်က အသက်ကယ်လှေကိုပါ သူတို့သင်္ဘောအထိ လှော်ခတ်ဆယ်ယူနိုင်ခဲ့ပါလေသည်။

‘လူတွေကတော့ အပူရှိန်ဒဏ်၊ အစာငတ်၊ ရေငတ်တဲ့ဒဏ်တွေကြောင့် ဖူးရောင်ခြောက်သွေ့နေတာပဲ’

နောင်ရိုးဦးဆောင်ပြီး လူငါးယောက်လုံးကို နှုတ်ခမ်းတွေ ရေဆွတ်ပေး ကြ၊ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ရေစက်၊ ရေပေါက်များဖြန်းပက်ပေးကြသည်။

လူတွေကတော့ ၈၀% လောက် သေဆုံးနေသူတွေချည်းပါပဲ။ မနည်းကို အတတ်နိုင်ဆုံးပြုစုဖေးမ နေကြရပါသည်။

နာရီဝက်လောက်ထိ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲ ဖူးရောင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းများ ကို ရေစိုအဝတ်နှင့် သုတ်ပေးကြ၊ ရေစက်လေးများချပေးကြ၊ ကိုယ်ခန္ဓာများ ပေါ်သို့ ရေစက်ရေပေါက်များ တောက်ပေးကြပေမယ့် ငါးယောက်လုံး လှုပ်

မလာကြသေးပါ။

‘ကပ္ပတိန်ရယ်... သေကုန်ကြပြီနဲ့တူပါတယ်၊ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့’
ညီနှင့်စကားကို နောင်ရိုး လက်မခံနိုင်။

‘နေဦးကွ၊ သေတယ်ဆိုရင်လည်း တောင့်တင်းပြီးနေရမယ်၊ အခုက
ပျော့ပျော့လေးတွေကွ’

‘ဒါကတော့ သေခါစမို့ပါ အစ်ကိုရာ၊ ကြည့်ပါလား... ငါးခြောက်တွေလို
မည်းနေလိုက်ကြတာ၊ တောင့်စရာ ရေတောင်မရှိလို့ပေါ့’

နောင်ရိုး ဘာစကားမှပြန်မပြောဘဲ သူတို့ကို လက်ကာပြလိုက်သည်။ ငါး
ယောက်လုံးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ယောက်ျားကြီးက လေးယောက်၊ မိန်းကလေးက တစ်ယောက်။ သို့သော်
ငါးယောက်လုံး ပင်ကိုယ်ရပ်တွေပျောက်နေကြပြီး နေလှန်းထားသည့် အမဲ
ခြောက်တွေလို နေလောင်အသားတွေနှင့် ညိုမည်းနေရသည်။ မျက်ကွင်း
တွေကလည်း ဟောက်ပက်။

ဒါပေါ့လေ... လူဟာ အစာငတ်၊ ရေငတ်ရင် ဒီလိုပဲရပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်
ကြရမှာပေါ့၊ အဝတ်တွေကလည်း ပြုစုတ်လျက်။ ဧကန္တ... ဝေဒနာကို မခံ
နိုင်ကြလွန်းလို့ ကိုယ့်အဝတ်တွေကိုများ ဖြဲဆုတ်ပစ်ကြလေသလား။

ငါးယောက်လုံးသို့ မေတ္တာဘာဝနာပွားများရင်း၊ မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း
ရင်း ငယ်စဉ်တည်းက ထုံလာခဲ့သည် ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်၊
သံဃာဂုဏ်တော်တို့ကို သူရွတ်ဆိုရင်း လူငါးယောက်ကို ရေစက်ချပေး၊ ရေ
ဖြန်းပေးခြင်း ပြုလုပ်နေလျှင် သုံးယောက်က လုံးဝမလှုပ်တော့သော်လည်း
လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးက အနည်းငယ်လှုပ်လာသလို။

‘ဟာ...’

နောင်ရိုး ဝမ်းသာစွာအသံပြုလိုက်မိပြီး မျက်စိကို အသေအချာ ပွတ်ကြည့်မိသည်။

ဟုတ်ပါတယ်။ သရဲ၊ တစ္ဆေတွေ အသက်ဝင်လာသလိုပဲ။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တွေဖြစ်နေသည့် လူနှစ်ယောက် နည်းနည်းစီလှုပ်လာသည်။

နောင်ရိုး ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ထိုနှစ်ယောက်ကို ရေစက်တွေချပေး၊ ရေစက်တွေဖြန်းပေးနေမိလျှင် မကြာမီ ထိုနှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးလေးတွေ ပင် ဖွင့်လာကြလေသည်။

‘ရေ... ရေ’

ပထမဦးစွာ ရေတောင်းကြလျှင် နောင်ရိုး ရေကို ဖြည်းညင်းစွာပင် အစက်ချပေးနေမိသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ အစာရေစာ ပြတ်လပ်ခဲ့ကြသူများပေမို့ ချက်ချင်းရေသောက်လို့မရ၊ အစာစားလို့မရကြောင်း နောင်ရိုးသိပါသည်။

သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ အခင်းခင်းပေးထားပြီး ငါးယောက်လုံးကို ယှဉ်ချထားသည်မို့ လှုပ်လာသည့်လူနှစ်ယောက်မှာ ဟိုဘက်အစွန်နှင့် သည်ဘက်အစွန်။

နောင်ရိုး ဝမ်းသာအားရနှင့် ညီနိုင်ကိုလှမ်းခေါ်မိသည်။

‘ညီနိုင်ရေ... နှစ်ယောက်လှုပ်တယ်ကွ ဒီလူတွေကို အသက်မသေသွားရအောင် လုပ်ပေးကြရအောင်’

ညီနိုင်မှာ နောင်ရိုးလောက်မတက်ကြွသည့်အပြင် တစ္ဆေ၊ သရဲကိုယုံကြည်သူမို့ အနားသို့ရဲရဲပင်မကပ်။

‘ဟာ... အစ်ကိုရယ်... အသက်ဝင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ ဟိုဒင်း... ဖုတ်ဝင်တာများလား၊ အစ်ကိုလူတွေ သေနေပါပြီဗျာ၊ အစ်ကိုက မြန်မာပြည်

ရောက်ရင် ကျန်ခဲ့မှာနော်၊ ကျွန်တော်တို့က ဆက်သွားကြရမှာ၊ တော်ကြာ ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောမှာ တစ္ဆေတွေနဲ့ မြိုင်နေပါဦးမယ်၊ ဆောရီးအစ်ကို ရာ... ကျွန်တော်က ကြောက်တတ်တယ်’

လက်ကို ရှိခိုးဦးချလုပ်ပြခဲ့ပြီး ညီနိုင်ထွက်ပြေးလျှင် နောင်ရိုးမှာ မျက်မှောင်ကုတ်ကျန်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘာသာဆက်လုပ်ရ၏။

လှုပ်သည့်နှစ်ယောက်ကို တစ်နေရာတည်းဖြစ်အောင်ရွှေ့ပေးပြီး အမြွှာမွေးထားသည့်မိခင်လို ဟိုဘက်ပြုစုလိုက်၊ ဒီဘက်ပြုစုလိုက်နှင့်။

ရေစက်လေးများ ချပေးနေရာမှ သူတို့အူတွေ ကျဉ်းနေမှာမို့ အစာကျွေးလို့ မရသေးသည်ကြောင့် အားရှိအောင် ဓာတ်ဆားရည် တိုက်ပေးဖို့ နောင်ရိုး ပြင်ရသည်။

လူကြီးက စောစောက ရေ... ရေဆိုသော်လည်း ယခုကျပြန်ပြီးငြိမ်သက် သွားပြန်သည်။ သေတော့မသေသေး၊ သတိလစ်သွားသလားမသိ။

နှစ်ယောက်စလုံးပင် ငြိမ်သက် မိန်းမောသွားကြပြန်ပေမယ့် အသက်မှန် မှန် ရှူလာကြပြီဖြစ်သဖြင့် နောင်ရိုး ထိုနှစ်ယောက်ကို ရေစက်ချပေးလိုက်၊ ဓာတ်ဆားရည်ချပေးလိုက်နှင့် လုပ်ပေးနေရသည်။

ဆရာဝန်ရှိရင်တော့ ဆေးထိုးတာတွေ၊ ပုလင်းချိတ်တာတွေ လုပ်ပေးမှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူကတော့ ဒီလောက်ပဲတတ်နိုင်ပါ၏။

နောက် အားဆေးအရည်တွေကိုလည်း ထိုနှစ်ယောက် ပါးစပ်ထဲသို့ သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည်တိုက်နေမိသည်။

အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ကို လက်ထောက်ကပ္ပတိန်နှင့် လွှဲထားပြီး နောင်ရိုး ထိုနှစ်ယောက်ကိုသာ ဂရုတစိုက်နှင့် ပြုစုနေမိသည်။

တစ်မိုးချုပ်လို့၊ တစ်နေ့ဝင်သည်အထိ နောင်ရိုး ထိုနှစ်ယောက်အနားမှ မ

ခွာ။ လူကြီးမှာ အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီး ရုပ်ကတော့ ပုံမှန်မဟုတ်
သည်မို့ ဖမ်းလို့မရ။ အဲ... အရပ်ရှည်ရှည်၊ နဖူးပြောင်ပြောင်၊
လောလောဆယ် အသားကတော့ မွဲခြောက်ခြောက်။

အင်းလေ... အားလုံးမွဲခြောက်ခြောက် အသားချည်းပါပဲ၊ နေလောင်ထား
လို့ ဖြူတဲ့လူလည်းမည်း၊ ညိုတဲ့လူလည်း မည်းမည်းပါပဲ။

မိန်းကလေးကတော့ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိမည်။ မှိတ်ထားသည့်
မျက်လုံးများက ယခုထိဖွင့်မလာသေး။ အရပ်ရှည်ရှည် လူက အစာငတ်
ထားသည်မို့ ပိန်နေပြီး အသားအရည်ကလည်း မွဲခြောက်ခြောက်၊
မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ကွဲအက်ဖူးယောင်လျက်။

သူ နှစ်ယောက်လုံးကို ရေစိုဝတ်နှင့် ပါးစပ်သုတ်ပေးလိုက်၊ ရေကို
နည်းနည်းချင်း တိုက်ပေးလိုက် လုပ်ရသည်။ ဓာတ်ဆားရည်၊ အားဆေး
ရည်တို့ကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း အစက်ချပေး၏။

ညဘက်ရောက်တော့လည်း သူ ခဏပဲမှေးခနဲဖြစ်ကာ ထိုနှစ်ယောက်ကို
သာ စောင့်ကြည့်ပြုစု ပေးနေခဲ့သည်။

အခန်း(၂)

သင်္ဘောသားတွေ အားလုံးနီးပါး မကြည်မလင်ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့၏ ‘ဟီးရီး’ သင်္ဘောမှာ ပါနေသည့် သင်္ဘောသားအများစုမှာ အယူသီးကြသူများပေမို့ သင်္ဘောပေါ် လူသေတွေစုတင်လာသည်ဆိုပြီး နောင်ရိုးကို မကြည်လင်ကြပေ။

နောင်ရိုးသာ ပျော့ပျော့ညံ့ညံ့ကပ္ပတိန်ဆို အားလုံးတော်လှန်ချင် တော်လှန်မှာပေမယ့် ယခုကျ နောင်ရိုး၏ စိတ်ကြမ်း၊ ကိုယ်ကြမ်းအရည်အချင်းကို အားလုံးသိပြီးသားမို့သာ ငြိမ်နေကြရပေသည်။

နောက်ဆုံး တစ်နေ့နှင့်တစ်ညတိုင်တိုင် ဘယ်လိုမှမလှုပ်သည့် သုံးယောက်ကိုတော့ သူတို့၏ဆန္ဒအတိုင်း နောင်ရိုး သင်္ဘောပေါ်မှ ပစ်ချသဂြိုဟ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူတို့၏ဆန္ဒက ဒီမှာတင်မရပ်၊ ရေ... ရေဟု သွေးရူးသွေးတန်းနှင့်တောင်းခဲ့ပေမယ့် ယခုထိ သတိပြန်မရသေးသည့် ကျန်နှစ်ယောက်ကိုပါ ရေထဲသို့ပစ်ချစေချင်ကြပြန်သည်။

နောင်ရိုး အပြင်းအထန်ကာကွယ်ရ၏။

‘ငါတို့ဟာ လူသားအချင်းချင်းမို့ လူလူချင်းစာနာ ထောက်ထားကြရမယ်၊ မင်းတို့သဘောအတိုင်း မလှုပ်တော့တဲ့ သုံးယောက်ကို ရေပြင်မှာ ပစ်ချသဂြိုဟ်ပြီးပြီလေကွာ၊ အခု ဒီနှစ်ယောက်ကတော့ သတိပြန်မရသေးပေမယ့် အသက်မှန်မှန်ရှူနေတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့

ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ငါ့အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ရမှာပဲ’

နောင်ရိုး ရဲရဲတောက်အောင်ရဲရင့်နေလျှင် သဘောသားများ နောက်တွန့်သွားကြ၏။ သို့သော် တရုတ်သဘောသားတစ်ယောက်က တင်ပြသည်။

‘ကပ္ပတိန်က အခုညမှာဆိုက်မယ့် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျန်ခဲ့မှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ၊ လုံးဝတာဝန်မယူနိုင်ဘူး’

နောင်ရိုး ခေတ္တငြိမ်သက်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူတို့ ဘယ်တာဝန်ယူနိုင်ကြမလဲ။ မိမိကလည်း ယခုညမှာ မြန်မာပြည် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျန်ခဲ့ရမည့်သူ။

‘ကောင်းပြီ... သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းစုံတင်ပြပြီး ဒီနှစ်ယောက်ကို ငါတာဝန်ယူလိုက်မယ်၊ သူတို့ဟာ ဘယ်သူ၊ ဘယ်ဝါ၊ ဘာလူမျိုးမှန်း ငါမသိဘူး၊ ဆင်းရဲလား၊ ချမ်းသာလားလည်း ငါမသိဘူး၊ ငါသိတာ သူတို့ဟာ လူသားတွေဆိုတာပါပဲ၊ လူသားအချင်းချင်း စာနာထောက်ထားတဲ့အနေနဲ့ ငါ သူတို့ကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်နေတာပါ၊ ကဲ... အားလုံး စိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာနေကြပေတော့၊ ငါ ဆိပ်ကမ်းကပ်တာနဲ့ ဒီနှစ်ယောက်ကိုခေါ်သွားပါ့မယ်’

ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာ သူကြီးရယ်လို့ စွပ်စွဲချင်သည့်မျက်လုံး အချို့ကို သူမသိချင်ယောင် ဆောင်ရသည်။

ညချမ်းအချိန်အခါမှာ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ကပ်ရမည်ဖြစ်ပြီး အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားများကိုပါ လွှဲအပ်ရမည်မို့ လုပ်ဆောင်စရာရှိသည့် အလုပ်များကို နောင်ရိုး လုပ်ဆောင်ရ၏။

သို့သော် အသက်မှန်မှန်ရှူနေသည့် ထိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း သူမေ့မထားပါ။ ရန်ကုန်ရောက်မှ သူငယ်ချင်းဆရာဝန်နှင့် သေသေချာချာကုပေးရမည်။

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဆိုလျှင်ဖြင့် ယခု သတ္တဝါနှစ်ခု ကံနှစ်ခုပေါ့လေ။
